

Mačica.

»Čuj, mačica, kje si?
 Hej, brusi zobe si!
 Glej, tukaj v tej hiši
 vse polno je miši:
 vso noč ropotajo,
 po podih skakljajo,
 po mizi, omari,
 po sleherni stvari;
 vse hčejo požreti —
 a skušaj miš vjeti —
 hop, že je več ni!«

»Ker hčeš me imeti,
 glej, tu sem! Začeti
 zdaj hočem zabavo,
 krvavo — šegavo.
 Zdaj sedem, se plazim
 in bližam in pazim,
 umikam se, ležem,
 počasi spet ležem,
 pa z repom pomignem —
 in kakor blisk švigнем
 in že miš imam!

Zdaj z njo se igrājmo:
 Prostosti ji dajmo!
 Zaženem jo kviško
 pritlikavo miško —
 pa v tačke jo vjamem,
 med krepeljce vzamem;
 spustim jo, da smukne
 prav tjakaj do luknje —
 pa brž jo ustavim
 in v hipu zadavim —
 in miške več ni!«

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

Deklamovanke.

»Še včeraj je na vrtu
 zeleno bilo vse,
 v najlepših barvah rože
 so ljubo mi cvele.

Glej, tvoje cvetke spijo ...
 Zapiši pa tudi ti,
 dokler pomladi večne
 te tromba ne zbudi.

6. Odgovor cvetke.

A danes ves drugačen
 leži pred mano vrt;
 Kje cvetje je prekrasno?
 Li vse je vzela smrt?«

O da, tako veselo
 boš tudi ti takrat
 k življenju vstal kot rože,
 ko jih zbudi pomlad.«

»O detece, me spimo
 na božji zdaj ukaz
 in čakamo, da pomlad
 zbudi nanovo nas.

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

